

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Γ'.

Στο προηγούμενο φύλλο δημοσιεύσαμε το μέρος της αναφοράς του Πιλάτου, στο οποίο μιλάει για τη σύλληψη του 'Ιησού, καθώς και για τα αίτια που την προκάλεσαν και σταματήσαμε στο σημείο που ο Σωτήρ βρίσκεται στο Προαύριο και ο εξαγριωμένος όχλος φωνάζει από κάτω, ζητώντας τη θανάτωσή του.

«Η κραυγές του μαυομένου πλήθους, συνεχίζει στην περιγραφή του ο Πόντιος Πιλάτος, εκλόδιζαν ενθέρμελα το μέγιστό μου, που ήταν περιτριγυρισμένο απ' όλες τις μεριές. Μέσα στην άπεραντη αυτή κομποληψιμύρα δεν υπήρχε παρά μόνον ένας άνθρωπος που φαινόταν ήρεμος, κι' αυτός ήταν ο 'Ιησούς!»

«Κατέφυγα σε πολλές προσπάθειες για να τον γλυτώσω από τη λύσσα των δικαστών του, αλλά δεν κατόρθωσα τίποτε μ' αυτές. Στο τέλος, άποφάσισα να έραμώσω ένα μέτρο, που πίστευα πως ήταν το μόνο, το οποίο θα μπορούσε να του σώσει τη ζωή. Διάταξα δηλαδή να τον πιάσουν και να τον μαστιγώσουν! "Έτσι φανταζόμουν πως το πλήθος θα ικανοποιητό.

«Αμέσως κατόπιον ζήτησα να μου φέρουν μια λεζάνη με νερό κι' έπλυνα τα χέρια μου μπροστά στον όχλο, θέλοντας να τους δείξω κι' αυτό την άποδοκιμασία μου για τη βόμβαση που έβγαζε, την οποία άναγκαζόμουν να κάνω εις βάρος ενός άθωου. Κόπος χαμένος όμως.

«Ο άμωδιφής όχλος δεν έμεινε εξαγριωμένος με τη μαστίγωση του 'Ιησού. Ζητούσε το θάνατό του!

«Μου έβγαλαν στο στάδιο μου πολλές πολιτικές περιπέτειες και παρενοήθη συχνά μάστιγες της έχθρότητας και της μανίας που καταλούβανει το πλήθος σε ποσοδύεις περιστάσεις. Τίποτε όμως δεν μπορεί να συγκριθί με την άνωθεν παραφροσύνη που αντίκρισα αυτή τη φορά.

«Θά μπορούσε να πη κανείς πως σ' αυτή την περίπτωση είχαν βγει από τον Άδη όλοι του οι δαίμονες και είχαν μαζευτεί στην 'Ιερουσαλήμ. Το πλήθος που είχε περά σ' ά γένεια του τον 'Ιησού, δεν φαινόταν σαν να περπατούσε, αλλά διαρκώς άπλονόταν, στριφογυρονούσε και κλωθογύριζε σαν κύμα ζωντανό, φρονώντας από τις πόλεις του Προαυριού μέχρι του όρους Σιών. Κι' ή διά-

φορες φωνές που έβγαζε, τα ξεφωνητά και τα ουρλιαχτά του ήταν τόσο βροντόδη και διαπεραστικά, που δεν πιστεύω γάρα άκουστέι ούτε στη Ρώμη κατά την εποχή των εμφυλίων της άσσειον.

» Στο μεταξύ αυτό, έχω άκουμπόσα σε μια κολώνα του μεγάλου μου και κίττατα μελαγχολικά δλους αυτούς τους Σατανάδες της Κολάσεως, που έσπερναν προς το θάνατο τον άθωο Ναζωραίο!

» Σιγά—σιγά ή μέρα σκοτεινιάζε, όπως γίνεται κατά τα βράδια τον χειμώνα ή και κατά τις τελευταίες μέρες του Μαρτίου. Σκότος και θλίψη...

» Όλα γύρω μου είχαν μείνει ξεριμα. Η 'Ιερουσαλήμ είχε άδειάσει από τους κατοίκους της, οι όποιοι είχαν πλημμυρίσει τώρα το δρόμο του Γολγοθά. Έργινα και θλίψη με ταγύριζε. Η φρουρά μου είχε ένοσθει με το ίππεδο και τους εκατοντάχρους κι' άκολουθούσε τον όχλο, για να δείξη κάποια σκιά έξουσίας, προσπαθώντας να τηρήση όπως μπορούσε την τάξη.

» Είχα μείνει μόνος μου και δεν έβλεπα κανέναν άλλον γύρω μου. Κι' ή καρδιά μου ή συντριμμένη απ' τον πόνο, μούλεγε πως εκείνη τη στιγμή δεν έπαυόταν ή τύχη ενός ανθρώπου, άλλ' ενός όλόκληρου κόσμου.

» Σε μια στιγμή, εκεί που καθόμουν άκίνητος για πολλήν ώρα, άκουσα μια δυνατή κραυγή που έρχόταν από το Γολγοθά, φερεμένη από τον άνεμο. Κι' ή κραυγή αυτή φαινόταν σαν να έλεινε τόση άγωνία, που κανέναν ποτέ απ' τους ανθρώπους δεν την είχε δοκιμάσει.

» Συγχρόνως σκοτεινά σύννεφα κατέβηκαν ως τη σέγη του μεγάλου ναού της 'Ιερουσαλήμ και άπλώθηκαν επάνω από την πόλη, σκεπάζοντας την σαν με παραπετάσματα.

» Φρίκη και τρόμος με κατέλαβε...

.....
» Μόλις νύχτωσε, έροίξα στους όμους μου έναν μανδύα και τράβηξα έξω από την πόλη, προς το μέρος του Γολγοθά.

» Το πλήθος γύριζε τώρα πίσω, γιατί ή τραγική θυσία είχε τελειώσει και το τυφλό του μίσους είχε ικανο-

ποιηθεί, με τὸ ξεφύγῃμα τοῦ Σωτήρος.

» Ἦσαν ὅμως ὄλοι τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ σιωπηλοὺς, παγωμένοι ἀπὸ τ' ἀπροσδόκητα φαινόμενα ποὺ ἔχουν ἰδεῖ μετὰ τὰ μάτια τοῦς. Ὅτι εἶχε διαδραματισθεῖ στὸ μεταξὺ, τοὺς ἐβίθωσε σὲ μαύρη θλίψη καὶ φόρησε μετὰ τὴν εἰρήνην τῆ συνείδησί τοῦς.

» Μαζὺ μετὰ τὸ πλῆθος εἶδα νὰ γυροῦν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς μου μετὰ τὴν ὄψη σιωπηλοῦ. Ὁ σημαιοφόρος μάλιστα εἶχε τυλίξει τὴ σημαία γύρω ἀπ' τὸ κοντάρι, εἰς ἐνδειξὴ πένθους.

» Κάποιον—ἀκούω σταματοῦσαν συντροφιᾶς ἀπ' ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ γύριζαν πάλι πίσω πρὸς τὸ Γαλιθαῖον. Κάραφνον τὰ μάτια τοῦς στὸ λόφον κ' ἕμειναν ἀκίνητοι, σάν νὰ καρτεροῦσαν νὰ συμβῇ κάτι ἐξαιρετικόν.

» Γύρῃσα κ' ἐγὼ πίσω στὸ Πρωτόφυον, σκεφατικὸς καὶ στενοχωρημένος. Καθὼς ἀνέβαινα τὰ σκαλοπάτια, ποὺ ἦσαν ἀκόμα βαμμένα ἀπὸ τὸ αἶμα τοῦ Ναζωραίου, εἶδα ἕνα γέρο σὲ σπᾶσι ἐκελευτική καὶ πίσω του κάμποσες γυναῖκες ποὺ ἔκλαιγαν.

» Ὁ γέρο μὲ μὲ εἶδε, ἔπεσε στὰ πόδια μου κ' ἔκλαψε πικρὰ, ἀσυγκράτητα.

» — Πές μου, τοῦ εἶπα μετὰ ὑφὸς μελίχιο, ποιὸς εἶσαι ἐσύ καὶ τί γυροῦναι ἀπὸ μένα ;

» — Εἶμαι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας, μοῦ εἶπε, καὶ ἦρθα νὰ σᾶς θερμοπαρελάβω γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδεια νὰ θάψω τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο.

» — Ἡ αἴτησί σου εἰσακούστησε ! τοῦ ἀποκρίθηκα.

» Συγχρόνως ἐδιόταξα τὸν Μαῦτιλο, τὸ γραμματεῖά μου, νὰ πάρῃ μαζὺ του μερικὸς στρατιῶτες, νὰ συνοδεύῃ τὸ γέρο καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ νὰ μὴ συμβῇ κανένα ἔντροπον στὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Ἰησοῦ.

» Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ μερικὰς μέρας μαθεύτηκα, ὅτι τὸ μῆμα τοῦ Χριστοῦ βροθῆκε ἀδεκανὸ, μετὰ τὴν πέτρα κολυπημένη ἀπὸ πάνω του. Οἱ μαθηταὶ τότε τοῦ Ἰησοῦ διακήρυξαν σ' ὅλη τὴ χώρα, ὅτι ὁ Διδάσκαλὸς τὸν ἀναστήθηκε, καθὼς τὸ εἶχε πεῖ ἀπὸ πρὶν τὸσάς φορές.

» Τὴν ἄλλη μέρα, κοντὰ τὴ χαρναγῇ, ἄκουσα ξαφνικὰ ἕναν δυνατὸ ἠχο σάλπιγγος. Γύρῃσα πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Καίσαρος καὶ εἶδα πλῆθος στρατοῦ νὰ φτάνῃ.

» Ἦταν ἡ ἐπιπορευὴ ποὺ εἶχα ζητήσῃ καὶ ποὺ εἶχαν ἐπισχεθεῖ ἀνὰ μοῦ στειλῶν. Ἀπὸ χιλιάδες διαλεχτοῦ στρατοῦ, ποὺ γιὰ νὰ προλάβῃ νάρθῃ νωρῖς, περπατοῦσε νύχτα καὶ μέρα, ὅπως ἕμιθα.

» — Ἄλλοίμονο ! φώναξα τότε, ἰφρόνοντασ τὰ χέρια μου μετὰ ἀπόγνωσι. Ἦταν γὰρ φτὸ νὰ γίνῃ ἡ μεγάλη ἀδικία κ' ἔπειτα νὰ φτᾶσῃ ἡ ἀναμενόμενη βοήθεια. Ἄν αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες ἐρχόντοισαν ἀπὸ χθές, θὰ κατέβαλλα ἐντολὰ τὴν ἕξήμερον τοῦ λαοῦ καὶ θὰ ἐμπόδιζα τὴ θανάτωσι τοῦ Ἰησοῦ. Ὡ σκληρὴ τύχη ! Πὼς ἀνακατεῖσται κάποτε στὶς ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ πὼς τοὺς ἀναστατώνει μετὰ τὰ κατωκάτα σου ! Τώρα ποὺ ἦρθε ἡ ἐπιπορευὴ, εἶνε ἄχρηστη περὶ. Καὶ δὲν μοῦ μένει, παρὰ νὰ ἐπαναλάβω τὴν πολυήμερη λέξῃ σου εἶπε ὁ Ναζωραῖος, ἔξινυχόντας ἐπάνω στὸ σταυρὸ : «ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ !...».

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ
ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Οἱ μεγάλοι τραβᾶνε τὰ ἐλαττώματα ἴσα μετὰ τὰ ὕψη τοῦς καὶ τὰ κάνουνε πορφύρες. Οἱ μικροὶ τραβᾶνε τὶς ἀρετὲς ἴσα μετὰ τὰ βάθη τοῦς καὶ τὶς κάνουνε κουρέλια.

Μετανόησες γιὰ κάτι ποὺ ἔκανες ; Ἀπὸ δείχνει πὼς ἔκεινο ποὺ ἔκανες σοὺ βγῆκε σὲ κακὸ. Τίποτε παραπάνω.

Νὰ σὲ μισοῦν ἄλλοι, δὲν θὰ πῇ τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε φοβερὸ, εἶνε οὔτε νὰ σὲ μισοῦνε.

Ὁ ἕνας ἀγαπᾶει μετὰ τὰ μάτια, ὁ ἄλλος μετὰ τὸ στόμα κ' ὁ τρίτος μετὰ τὰ χέρια. Ἐταῖ γεννηθήκε ὁ Συμβολισμὸς, ὁ Ρομαντισμὸς καὶ ὁ Ρεαλισμὸς.

Ἄγαπήσου ἀντιτόξριτα κ' ἄληθινὰ τὸν ἐαυτὸ σου. Πάντα εἶνε καλύτερος ἀπὸ κάποιουσιν ἄλλους.

Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν προσφωνοῖμε «ἐντιμος», εἶνε συνήθως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ, καὶ νὰ μὴν ἦταν ἐντιμος, ἐμεῖς πάλι ἔτσι θὰ εἰμώσαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸν προσφωνήσουμε.

Ὁ κόσμος ἀγαπᾶει ὅποιους τὸν καλακεῖνε, μὰ δοξάζει μόνο ὅσους τὸν βρίζουν.

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

Ἡ μεγάλη καλωσύνη τοῦ συγγραφέως. Ὁ χρηματιστὴς καὶ ἡ καταδίκης του. Ἡ πρόβες τῶν ἔργων τοῦ ντε Φλέρ. Πὼς διάλεξε τὴ σύζυγόν του ἀπὸ δώδεκα χρόνων παιδί. Ἡ κόρη τοῦ Σαρδοῦ. Τὸ πνεῦμα τῶν ἔργων του. Ὁ γάμος κ' εἰς δυσφημισατὰ του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Ροβέρτος ντε Φλέρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπινθηροδόλο πνεῦμα του, εἶχε καὶ πολὺ καλὴ καρδιά.

Κάποτε, στὴ γενεθίῃ δοκιμῇ ἐνὸς ἔργου του, μὰ μικρὴ κορίσια ἔτυχε ν' ἀπουσιάζῃ. Ὁ διεθυντὴς τοῦ θεάτρου ἔγινε ἔξω φρονῶν κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ὁ θὰ τὴν πετάξω ἔξω μετὰ τὶς κλωτσιὰς !. Ἀκούς ἐκεῖ !..

— Μὰ ὄχι, ὄχι, εἶπε ἐπιβαίνοντας ὁ ντε Φλέρ, δὲν πρέπει νὰ τὴ διώξετε...

— Δὲν εἶνε οὔτε κἀν ἄμορφη.. μωμοῦνσε ὁ διεθυντὴς τοῦ θεάτρου.

— Μὰ... γ' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ τὴ διώξετε ! εἶπε ὁ ἄγαθὸς συγγραφεὺς.

Κάποτε ὁ ντε Φλέρ ἄκουσε νὰ λένε, ὅτι ἕνας χρηματιστὴς, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθεῖ ἐπανειλημμένως ἐπὶ τοκογλυφίᾳ, ἦταν βαρεῖά ἄρρωστος.

— Μὰ εἶνε τόσο ἄσχημα λοιπόν ; ρώτησε ὁ ντε Φλέρ.

— Εἶνε στὰ τελευταῖα του... Οἱ γιατροὶ τὸν ἔχουν καταδικάσει..

— Μπᾶ, δὲν βαρεῖστε, εἶπε τότε ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς. Εἶνε συνηθισμένως σὲ... καταδίκης !..

Κατὰ τὴν παιδείᾳ του ἡλικία, ὁ Ροβέρτος ντε Φλέρ ἦταν ἔσωτερικὸς μαθητὴς στὴ Σχολὴ Φενελόν.

Οἱ μικροὶ «ἑσωτερικοὶ» εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ δέχονται τὶς ἐπισκέψεις τῶν συγγενῶν τους ἀπὸ τὶς 4 ὥς τὶς 5.

Μιά μέρα λοιπόν, ὁ Ροβέρτος εἶδε στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς μιά μικροῦλα, ποὺ φρονόταν σάν νὰ γράφει νὰ βοῇ κάτωθιν.

— Συγγνώμη, δεσποίνη, εἶπε εἶτε ὁ μικροῦς μαθητὴς, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκρίνει. Ἄν θέλετε, μισοῦ νὰ σᾶς στειλῶ τὸν ἀδελφὸ σας. Τὸν Πέτρο Σαρδοῦ, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐμῶστε, ξέρετε, στὴν ἰδίᾳ τάξι...

Ὁ Ροβέρτος ντε Φλέρ ἦταν τότε 12 χρόνων. Καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἐδήλωσε στοὺς γονεῖς του, δείχνοντάς τους τὴν μικροῦλα Γενεθιῆ Σαρδοῦ — τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε δεῖ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα :

— Αὐτὴ ἡ μικροῦλα θὰ γίνῃ γυναῖκά μου !

Καὶ πράγματι, ὅτε ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ Ροβέρτος ντε Φλέρ παντρεύονταν τὴν κόρη τοῦ μεγάλου τραγοῦδοῦ Σαρδοῦ.

Νὰ κ' ἔνα «γνωμικὸ» τοῦ ντε Φλέρ :

«Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος κατολογεῖ τὸν γάμο, σημαίνει ὅτι δὲν παντρεύτηκε αὐτὴν ποὺ ἤθελε. Ἡ... ὅτι τὴν παντρεύτηκε...».

Ἰδοὺ τώρα κ' ἕνα κομμάτι διαλόγου ἀπὸ κάποιο ἔργο τοῦ ντε Φλέρ, στὸ ὁποῖο φαίνεται ὅλη ἡ εἰρωνία τοῦ πνεύματός του :

Ὁ δοῦξ.—Σᾶς παρουσιάζω τὸν κ. Ντιβάν, ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς, ἀντιδελφὸ μου. Δὲν συμφορῶ μετὰ τὶς πολιτικὲς τὸ πεποιθήσεις, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ξέρω ἂν συμφορεῖ καὶ ὁ ἴδιος... τὸν ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ !

Μιά μέρα ἐπισκέφθη τὸν ντε Φλέρ ἕνας κοριτικὸς στὸ σπίτι του. Ἡ ὑπερβία ποὺ τὴν γῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, τοῦ εἶπε πὼς ὁ κύριός της δὲν μποροῦσε νὰ δεχτῇ κανένα γιατί ἐργαζόταν.

Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτοῦ καὶ γὰρ ὅτι νὰ δόσῃ προσοχή στὰ λόγια τῆς ὑπερβίας, τοῦ εἶπε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ συγγραφέως. Φαντασθῆτε δὲ ὅπως τὴν ἐκλίξῃ του ὅταν, μπαίνοντας μέσα, ἐβοῆκε τὸν συγγραφέα νὰ... κενύξῃ νοχελέστατα ἑξαλωμένως στὸ ντιβάν του.

— Ἀ ! Ὄστε μετὰ γέλασε ἡ ὑπερβία σου, λέγοντάς μου, ὅτι ἐργάζεσαι ! τοῦ εἶπε μετὰ θυμῷ.

— Δὲν πὲ γέλασε καθόλου, φίλε μου ! τοῦ ἀπάντησε ὁ ντε Φλέρ. Καθὼς βλέπετε καὶ μόνος σου, ἐργάζομαι..

— Εὐχαριστῶ ! Καὶ τί δολερὰ κἀνεῖς ;

— Συγγνώμη τὸ... τελευταῖο διάλειμμα τοῦ προσεχοῦς θεατρικοῦ ἔργου μου !..

